

На території області загальна площа деградованих земель, які підлягають залуженню становить 664,2 тис. га. На реалізацію програми розвитку земельних відносин Хмельницької області на 2011-2015 роки передбачено 1825,161 тис.грн., а саме на проведення вишукувальних робіт, розроблення проектної документації та здійснення на їх основі консервації деградованих та малопродуктивних угідь. Згідно укладеного договору між Головним управлінням Держкомзему в Хмельницькій області та ДП «Хмельницький науково-дослідний та проектний інститут землеустрою» були розроблені проекти землеустрою щодо консервації (шляхом заліснення) деградованих та малопродуктивних земель державної власності на суму 1676,239 тис.грн. на території Волочиського, Городоцького, Деражнянського, Дунаєвського, Ізяславського, Кам'янець-Подільського, Красилівського, Летичівського, Новоушицького, Старосинявського, Полонського, Теофіпольського, Хмельницького, Чемеровецького, Шепетівського та Ярмолинського районів Хмельницької області загальною площею 4629,52 гектарів.

Для Державного управління охорони навколишнього природного середовища в Хмельницькій області 2012 рік пройшов в напруженому ритмі Недопущенню ускладнення екологічної ситуації сприяла, також, робота з розширення мережі особливо цінних територій, що потребують охорони, та реагування на звернення громадян. Враховуючи проблеми області та пріоритети екологічної політики Міністерства екології та природних ресурсів України, природоохоронна діяльність буде спрямовуватись на забезпечення та підтримання сприятливої екологічної ситуації у регіоні.

Список використаних джерел

1. Панас Р.М., «Основи моніторингу та прогнозування використання земель», Львів: Новий Світ, 2000-2007.-224с.
2. Корнєв Ю.В., «Земельне право».
3. Земельний Кодекс України
N 2768-III від 25 жовтня 2001 року
редакція від 24.10.2013р.
4. Шульга М.В., «Моніторинг земель», Львів, 1997.
5. Інтернет джерела.

ДЖЕРЕЛА ВХІДНИХ ДАНИХ ДЛЯ ГЕОІНФОРМАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ. КАРТОГРАФІЧНІ МАТЕРІАЛИ

Гула А.В. – студент 1-го курсу напрям підготовки «Геодезія, картографія та землеустрій»

*Керівник **Бойко О.Г.** – доцент кафедри землеустрою та кадастру ПДАТУ*

Карти як джерело просторових даних для ГІС, як і раніше зберігають свою актуальність. Хоча частина матеріалів, отримана методами дистанційного зондування Землі і польового інструментального знімання, постійно зростає на різних картах можна знайти різнобічну і

відповідним чином формалізовану інформацію про багатьох реальних або виявлених різними методами просторових об'єктів[1].

Для просторового прив'язування і копіювання даних під час побудови багатьох картографічних баз даних, включаючи тематичні карти цифрові моделі рельєфу, використовуються топографічні карти – загально географічні карти універсального призначення, що докладно зображують місцевість. Топографічні карти поділяють на великомасштабні (1:5000 і більше), середньомасштабні (1:100000 – 1:500000) і дрібномасштабні або оглядово-топографічні (дрібніше 1:500000). У кожній країні існує офіційна прийнята державна система картографічних проєкцій, масштабів, розграфлення і номенклатури карт і умовних знаків для топографічних карт. Великомасштабні топографічні карти створюються за матеріалами польових топографічних знімків, а всі інші складають камерально за більш великомасштабними картами [2].

Одним із найважливіших елементів карт, що впливають на точність представлення об'єктів у просторі за координатами x , y , z є координатна і висотна системи.

Для топографічних карт створюваних у системі картографічних установ СРСР, а згодом і України, використовують координатну систему Гауса-Крюгера – система плоских прямокутних координат і рівнокутна картографічна проєкція з тією самою назвою. У проєкції Гауса-Крюгера поверхня еліпсоїда на площині відображається за меридіанними зонами, ширина яких дорівнює 6° . На аркушах топокарт відображається картографічна рамка як з географічними координатами (градуси/хвилини/секунди), так і топографічними координатами (метри відносно початку координат зони). З урахуванням перекручуваності проєкції, технології топографічного знімання і додрукової підготовки листа карти, просторова похибка під час відображення будь-якого об'єкта на поліграфічному карті має не перевищувати 0,1 мм. Виходячи з цієї величини, можна визначити величину систематичної похибки і, відповідно, точність цифрової карти, побудованої на основі топок арти обраного масштабу. Для масштабу 1:200000 похибка буде становити приблизно 20 м, для 1:100000 – 10 м, для 1:10000 – 1 м. Таким чином для одержання підсумкової точності цифрової карти 1 м і нижче необхідно використовувати топок арти масштабу 1:10000 або матеріали спеціального топографічного знімання.

Для визначення висотних координатних систем використовують референц-еліпсоїди – геометричні моделі усередненої поверхні земної кулі. У різних країнах використовують різні еліпсоїди і початкові точки відліку висот (для топокарт, що виробляють в Україні, використовують еліпсоїд Красовського і Балтійську систему висот), тому у разі використання топокарт різних слід порівнювати висотні системи. Проблема розбіжностей висотних систем загострилася з початком масового застосування приймачів супутникового визначення координат і висот. Система GPS використовує Всесвітню висотну систему WGS – 84 і для її спільного використання з даними національних топокарт необхідно вносити відповідні виправлення.

За топокартами можна визначити і безпосередньо цифрувати такі просторові об'єкти:

- Систему координат (географічну чи топографічну)
- Місце розміщення і висоти пунктів опорної геодезичної мережі

- Висоту рельєфу, контури і глибину ерозійних форм
- Прояви геоекологічних і ґрунтоутворювальних процесів
- Розміщення гідрографічних об'єктів
- Назву населених пунктів
- Тип покриття, ширину проїжджої частини й узбіччя для автодоріг, конструкцію, довжину і вантажопідйомність мостів, висоту насипів і виїмок
- Контури сільськогосподарських угідь
- Розміщення зрошувальних систем

Для населених пунктів існують архітектурні плани різних масштабів, на які нанесено вуличну мережу, контури будинків, межі ділянок землекористування, підземні і наземні комунікації. Однак ці матеріали виконані в умовній системі координат, і для їх використання разом з іншими джерелами необхідне виконання певних просторових перетворень.

Список використаних джерел

1. Геоінформаційні системи в агросфері : навч. посіб. / (Морозов В. В., Шапоринська Н.М., Морозов О. В., Пічура В. І. / . – К. : Аграрна освіта, 2010. – 269 с. ISBN 978-966-7906-93-1
2. Назаренко І.І., Ґрунтознавство / С.М.Польчина., В.А.Нікорич / Електронний ресурс. Код доступу: http://geoknigi.com/book_view.

КАДАСТРОВИЙ НОМЕР ЯК СКЛАДОВА ДЕРЖАВНОГО ЗЕМЕЛЬНОГО КАДАСТРУ

Марковська Т.П. – студентка 4-го курсу, напряму «Ґеодезія, картографія та землеустрій», ПДАТУ.

Керівник: Жилінський В.Л. – старший викладач кафедри землеустрою і кадастру, ПДАТУ.

Відповідно до ст.193 Земельного Кодексу України, державний земельний кадастр – це єдина державна система земельно-кадастрових робіт, яка встановлює процедуру визнання факту виникнення або припинення права власності і права користування земельними ділянками та містить сукупність відомостей і документів про місце розташування та правовий режим цих ділянок, їх оцінку, класифікацію земель, кількісну та якісну характеристику, розподіл серед власників землі та землекористувачів[1].

Відповідно до ст. 202 ЗКУ, державна реєстрація земельних ділянок здійснюється у складі державного реєстру земель. Державний реєстр земель складається з двох частин [1]:

а) книги записів реєстрації державних актів на право власності на землю та на право постійного користування землею, договорів оренди землі із зазначенням кадастрових номерів земельних ділянок;

б) Поземельної книги, яка містить відомості про земельну ділянку.

Але чіткого визначення, що таке кадастровий номер земельної ділянки, ЗКУ не містить. Разом з тим земельна ділянка є нерухомим майном. Виходячи з цього і скориставшись тимчасовими методичними вказівками щодо присвоєння кадастрових номерів земельним ділянкам для ведення державного земельного кадастру: кадастровий номер – унікальний (не повторюється на